

paa at faae en Goldblov gennemført, er det den ærede Ordfører; det er jo ham, hvis Navn særlig har været knyttet til alle de Forhandlinger om Goldbloven, vi have ført i en Række af Aar, men bryder han sig saa lidt om at faae en Goldblov gennemført, at han opstiller Forslag og Krav, om hvilke han veed, at de ere umulige at opnaa, saa er der fremdeles ikke stort Haab om at faae en Goldblov gennemført. Man kan ikke slippe saa let bort fra det ved at sige, at det, der nu fremsættes af Flertallet, er et Mæglingsforslag, og det af den Grund, at der engang her i Thinget har foreligget et endnu yderligere Forslag; paa den Maade kommer man virkelig let til at stille Mæglingsforslag. Nei, det, der egentlig altid har været forlangt, er Opgivelsen af Krigsskatten, det er den, vi idelig og idelig have hørt Tale om, og naar der altsaa tidligere engang har været opstillet et yderligere Beløb, har det egentlig aldrig været betragtet, om jeg maa bruge det Udtryk, som virkelig Alvor. Det gaar hermed akkurat som med det ærede Medlem, der sidder bagved mig (Suel), og som rimeligvis skal have Ordet efter mig. Ved denne Sags 1ste Behandling talte han, tror jeg, om 12 Millioner, som man kunde smide overbord, men nu indskrænker han sig til at stille Forslag om kun at smide, jeg tror, 8 Millioner bort. Det skulde altsaa ogsaa være et Mæglingsforslag! Nei, paa den Maade stiller man ikke Mæglingsforslag! Naar man virkelig vil stille Mæglingsforslag, stiller man Noget op, som man maa autage, at Ens Modstandere kunne gaa ind paa, og naar man ikke absolut vil høre til det ene eller det andet Parti, men vil staa nogenlunde imellem de forskjellige Modstandere, saa stiller man Forslag af den Natur, at man saavidt muligt lægger til og tager fra begge Sider, hvad man mener, at de begge kunne gaa ind paa, og paa denne Maade søger at faae en Overenskomst bragt istand; men fordi man gjør et lille Skridt tilbage fra en aldeles urimelig Fordring, derfor kan det paa ingen Maade siges, at det er et Mæglingsforslag, man fremkommer med. Et Mæglingsforslag maa, naar det skal være et virkelig Mæglingsforslag, være saaledes, at der derpaa kan tænkes baseret og grundet et Forlig. Om det Spørgsmaal, den nye lille Sten, som man nu først for Alvor har lagt dette Forslag i Veien, nemlig at Kompensationen ikke skulde bestemmes ved Goldbloven, men ganske skulde stilles hen i Fremtiden, skal jeg ikke tale stort, thi derom er der jo allerede talt tilstrækkelig af den ærede sidste Taler. Enhver kan jo sige sig selv, at der

ikke kan være Tale om, at man skulde kunne faae vedtaget et Lovforslag, der indeholdt en Bestemmelse om, at man engang muligens paa en eller anden Maade kunde faae en Kompensation. Seg sætter nu, at man ikke kunde blive enig derom, og det er jo Noget, man meget let kan forudsætte, thi der har jo allerede under denne Forhandling lydt meget forskjellige Meninger om, hvorledes Kompensationen skulde tilveiebringes. Der har været Tale om en Formue- og Indkomstskat; Nogle have talt om, at de vilde tage den alene paa Brændevin, Andre ville derimod paa ingen mulig Maade tage den paa Brændevin, men derimod paa Ol og andre Ting. Allerede indenfor dette Things Omraade er der saaledes meget bethdelig Forskjel i Meningerne om, hvorledes denne Kompensation skulde tilveiebringes, og saa have vi jo tilbage det andet Thing, og vi have jo tillige Regjeringen. Det er jo aldeles utvivlsomt, at om der ikke var os Andet imellem, maatte denne Sten dog først ryddes tilside, førend der kunde være Tale om, at man kunde vente, at Goldbloven kom ud. Ellers kunde vi jo risikere, at Goldbloven kom ud, men aldrig kom til at træde i Kraft, og jeg vil spørge, om noget Menneſte kan tro, at en Regjering vilde underskrive en saadan Lov, eller om man vil tro, at der kan være noget Heldigt for Udviklingen i Landet i, at der saaledes stod en Lov hen, som muligens aldrig nogenfinde vilde blive til Noget. Og er der noget Punkt, om hvilket dette maatte siges at være i allerhøieste Grad ubeligt, maa det være paa Goldblovgivningens Omraade, der saa at sige berører alle Menneſters Interesser. Naar man altsaa virkelig vilde fremme denne Sag, var der ikke Andet at gjøre end at forsøge at faae denne Sten ryddet af Veien og dernæst nedsette sine Krav om, hvor meget der overhoved skulde bortfalde, paa en saadan Maade, at man deri kunde se et virkelig Ønske om at komme en anden Betragtningmaade imøde, en Betragtningmaade, hvis Grunde man ikke har modbevist, og som man ogsaa vilde have Vanskelighed ved at modbevise, men saa naturligvis maatte og vilde finde sig i at gjøre noget Afslag, naar der virkelig viste sig et fornuftigt Haab om, at man dog kunde naae til et Resultat. Noget Saadant er ikke blevet antydet fra det ærede Flertals Side, og jeg skal endog saa tilføie, at det Modsatte saa tydelig er blevet udtalt idag fra den ærede Ordførers Side, at jeg ikke godt kan tie stille dertil, thi han har udtalt det saa skarpt og bestemt, som Nogen kunde ønske, idet han endog saa idag udtalte, at naar man ikke vilde gaa ind paa dette Flertallets Forslag, brød man sig i det